over gedacht hebben zelfs?! — Nù-nù,-nù ik heel alleen ervoorsta, — nu komt alles ineens! En ik kan het niet! Laàt het dan maar laf zijn — O Maisie, ik kàn niet alleen blijven. Berto is zoo goed — en het leven kan nog wel mooi worden toch!"

Maisie had haar eén trillende kus gegeven, en was weggegaan, zwijgend.

Nu zat ze alleen, en straks kwam Berto.

Ze zouden nu gauw trouwen. — Ze kon er niet goed aan denken nog, en ze deed het ook niet. Ze wist alleen, dat ze niet meer zoo eenzaam was, en dat hij helpen zou, het leven weer mooi te gaan vinden. En alle andere gedachten die soms wilden opwoelen dwong ze weg.

Ze hoorde de bel overgaan. Ze had graag zelf hem tegemoet gegaan, maar hij hield niet van theatraal doen, zei hij altijd, en ze konden elkaar immers net zoo goed een minuut later in de kamer begroeten.

Hij kwam binnen, — frisch en knap, — als altijd. Ze stond op. „Dag Berto," zei ze mat. „Dag kindje." Hij boog zich even over, en kuste haar.

„Laàt hè, — ja, nou schieten er maar een paar uurtjes voor je over. Ik zal blij zijn, als we ons niet meer zoo behoeven te haasten, om een paar uurtjes bij elkaar te kunnen zijn. 't Duurt nu niet meer zoo lang, nog een maand, niet

HET ECHTPAAR
JOH. SCHALK EN ANT. DE WEERD
te Aalst a. d. Rietschoof hoopt den 16en Maart a.s. zijn 60-jarige huwelijksvereeniging te herdenken. Als werkman aan verschillende steenovens is Schaik steeds een toonbeeld van ijver en plichtsbetrachting geweest. Beide oudjes zijn nog kras en goed gezond.

het balcon van den zomer." Met moeite drong ze haar tranen terug, en dwong zich, niet te denken, — maar

. En dit slaapkamer. Prettig dat omloopend balcon hè — en mooie kijk op den tuin 's zomers." Toen gingen ze weer naar beneden.

Ze zuchtte even, verlicht toen ze de trap afgingen.

Gelukkig — dit moeilijke was voorbij. Ze wist wel, dat er meer moeilijke dingen zouden komen, vèe! misschien, — maar toch er waren zooveel dingen, die je niet hoefde aan te roeren, — die je best ontwijken kon, dan hoefde het immers zoo moeilijk niet te zijn.

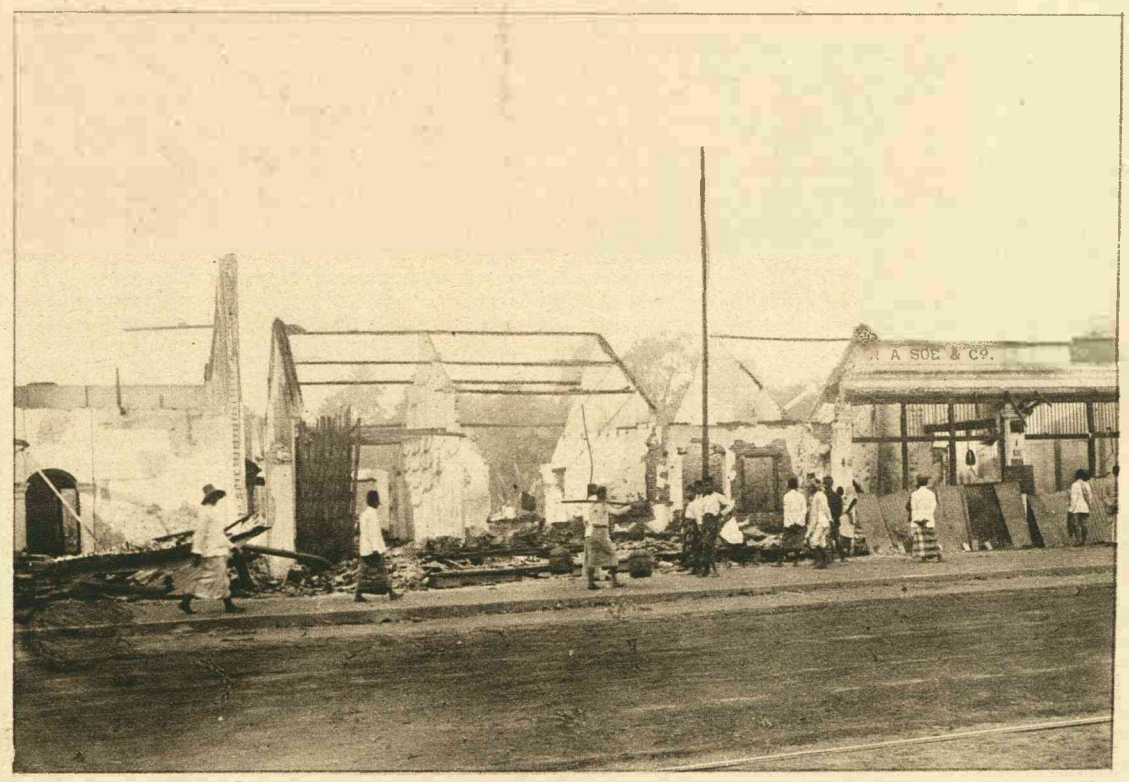
En Berto zou helpen. Ze wist wel, dat ze zich niet zoo, met hèel haar zijn aan hem kon geven, als ze aan Bob gedaan had. — ze had het Berto nooit gezegd, — en altijd zich voorgehouden, dat het ook niet hoèfde. Dat ze tòch nog wel geluk konden hebben, al was er niet zoo'n volkomen gèven tusschen hen, — en omdat ze dat trachtte te gelooven, kreeg ze vertrouwen, dat het gaan zou.

Beneden, op de bank naast elkaar, zaten ze. Zacht nam hij haar hand, en nam die vast in de zijne. Even keek hij haar aan. Toen zei hij ernstig:

„Zie je kindje, — je moet niet vermijden aldoor, de dingen. Dan wordt onze verhouding onmogelijk. Zie je dat zelf niet in? — Je kunt nu wel praten, over fijngevoeligheid, — maar je begrijpt toch wel, dat het niet kan blijven, — dat aldoor vermijden van dingen waar we tòch ooit over praten

H. W. L. DAS.
Den 15en Maart a.s. hoopt de heer H. W. L. Das zijn 25-jarig jubileum als keurmeester aan het Openbaar Slachthuis te 's-Gravenhage te vieren.

GROOTE BRAND NABIJ WELTEVREDEN (JAVA).
Een onzer abonné's te Weltevreden zendt ons de beide op deze pagina gereproduceerde foto's van den geweldigen brand, die onlangs in kampong Bali achter Kramat (Weltevreden) woedde, en waarbij een zestigtal woningen in de asch werden gelegd. Op de eene foto ziet men den brand nog aan den gang en op de andere de aangerichte verwoesting.

P. DREISIGACKER.
De heer P. Dreisigacker te Amsterdam heeft op 1 Maart l.l. zijn 60-jarig jubileum als rekening-courant boekhouder bij de Fa. Jolles & Co. herdacht.

eens meer!" — „Ja," zei ze dof.

„Zullen we nou eens samen 't huisje door gaan kindje, en eens kijken, wat we ànders zullen zetten. Je wou 't immers veranderen, na ons huwelijk, is 't niet?"

„Ja, — maar nu nog maar niet, maar eens op een anderen keer dan, hè," weerde ze af.

Maar op z'n eigen besliste manier, zei hij rustig:

„Nee Elze, dat is niet goed. Je stelt uit. Dat is niet goed. Doorzetten nu. Denk je er nooit eens aan, dat het voor mij beroerd moet zijn, als je zoo opziet tegen zulke dingen, die je anders met vreugde zou doen?"

Ze keek hem aan, en in een opwelling van teederheid sloeg ze bei haar armen om z'n hals, en kuste hem.

„Kom dan Berto, — dan zullen we gaan."

Hij knikte haar hartelijk toe, en gearmd gingen ze. Eerst naar de kleine voorkamer.

„Die laten we voor ontvangkamer, dat wou je toch, niet Elsje?" „Ja — goed," zei ze. „Nu, ga maar mee naar boven."

Boven dee ze een deur open, aarzelde even, toen voelde ze zijn hand vast op haar schouder, en wetend dat 't ook voor hem moeilijk was, ging ze door.

„Dit was Bòb's kamer," zei ze kort.

„Die moet jij voor zit kamernemen kindje," zei hij vriendelijk. „Is dat niet het beste?" „Ja" zei ze dankbaar dat hij begreep en niet dezelfde kamer als Bob, voor de zijne wilde nemen.

„En dan jij — hier — mijn zitkamer voor jouw werkkamer, goed?"

„Ja — hier dan m'n bureau, en de boekenkast."

„Goed — ja, — en dan maken we daàr wel een gezellig hoekje, met een bank voor je, — en dan wat stoelen op

dat het zòò moeilijk zou zijn, hem te zien, tusschen al de dingen van vroeger op Bobs plaats, had ze niet kunnen denken. Toch bedwong ze zich, en dacht er aan hoe lief en fijngevoelig het weer van hem was, haar Bobs kamer te willen geven. Ze beet op haar tanden, en knikte hem dapper toe „Jouw groote stoel zal daar mooi uitkomen, en dan die plaat van Israels boven den schoorsteen, vind je niet?" Ze deed haar best — en hij hielp haar.

zullen. Je maakt 't jezelf moeilijker dan noodig is Elsje, — geloof me.

Er is altijd maar èèn weg, die de juiste is kindje, — en dièn moeten we vinden, — en net zoolang zoeken, tot we hem hebben gevonden, — al moeten we er pijn en moeite voor lijden. Dat heb ik al mèèr gezegd, tegen je, kindje, — en altijd vroeger, heb je me geloofd — en diep in je ook wel geweten dat ik gelijk had, en me dat gezegd — En, och, — diep ins ons, wèten we dien weg meestal ook wel, — maar er zijn soms zijwegen, die makkelijker zijn, en dan bedriegen we ons zelf, en gaan dièn maar. Maar als je bedenkt, — dat, — wat ik zooeven zei, — dat er toch maar èèn weg is, die de ware is, dan begrijp je wel, — dat je wel heel goed kijken moet, of het wel die is, dien jij genomen hebt, voor je maar verder gaat. Ik heb jou gevraagd, je te mogen helpen dien weg te vinden, kindje — en we zullen hem samen vinden. We moeten de dingen nemen, zooals ze zijn, en niet door zoogenaamde fijngevoeligheden maken, dat onze verhouding onzuiver wordt, en dat we een van beiden, of allebei, aldoor dingen denken, die we uit die fijngevoeligheid niet zeggen. Dat is onzuiver kindje. Dat voel je wel is 't niet? Zoo komen er aldoor van die kleine dingen, die zoo verschrikkelijk onbeduidend lijken, — maar ik geloof, dat 't juist die ellendige kléinigheden zijn, die je bijna niet zoudt opmerken, en die toch 't mooie uit n verhouding kunnen wegnemen. We moeten zèggen, de dingen, die we voelen vrouwke, niet ons verbèrgen voor elkaar, — want de onbelangrijke dingen, die niets te beteekenen hebben die zeggen we wel, — maar 't zijn juist de heel teere, en diepe gedachten die we zwijgen, — en voel je niet, dat èlke gedachte, die we voor elkaar verbergen, ons verder van elkaar brengt?